

AL BAYRAK

Gözlerini açtı nda hiçbir ey hatırlamıyordu. Neredeydi, neden buradaydı, nasıl gelmi ti buraya hatta kendi adı neydi ?

Beyni bu sorularla çatlatacak gibiydi. Burası bamba ka bir ülke olmalıydı. Binalar, sokaklar çok ba kaydı. nsanlar anlamadı ı bir dil konu uyordu. Yoksa yıllardır burada ya ıyordu da onu da mı unutmu tu.

Zihni daha da bulanıkla tı, beyni dayanılmaz derecede zonkluyordu. Ne olmu tu da bu haldeydi, buradaydı. Bundan bir hafta kadar önceydi. Memleketi stanbul'daydı. Kendi içlerindeki vatan hainleri tank ve tüfeklerle çıkmı tı sokaklara. Hedefleri al bayra ı indirmekt, söndürmekt ba ımsızlı ı. Acımadan, göz kırpmadan ezip geçiyor, vurup öldürüyordu hainler. Halk bu duruma sessiz kalmamı tı. Eline al bayra ı alan dilinde tekbir nidaları ile dökülmü tü sokaklara. te bu cesur halkın içindeydi o da. Sela sesleri ile olan biteni anlayınca hemen dı arı çıkmı tı. Vatanı u runa, al bayra ı için çıkmı tı soka a.

Uzun gece bitmiyor, vatan hainleri pes etmiyordu. Hainler tankı hiç acımadan milletin üzerine sürüyordu. Tankın önünde bir yı ın halk, i te orada o da durdu. Cesur Mehmetçik, di er adıyla Mehmet Emin. Hayatının baharında körpecik bir vatan evladıydı. Yüre i vatan a kıyla, bayrak sevgisi ile doluydu. Çanakkale'deki dedeleri gibi o da Türk milleti için kendi gövdesini siper etmeliydi. Ataları bu toprakları kolay almamı tı ,vatanının her karı nda ehit kanı vardı. Bu yüce duygularla kendini tankın önüne attı. Hain süremedi tankı. Çünkü önüne geçip yi itçe vatani u runa canını feda eden , ahadet getirip tankın önüne gerilen Türk evlatları bitmiyordu.

Sokak sela sesleriyle inliyordu. Bir ölüyor bin diriliyordu halk. Biraz ileride hain dire e asılı bayra ı indiriyordu. Bunu gören Mehmet Emin durmadı yerinde.Yürüdü hainlerin tüm u ra larına ra men yürüdü, hatta ko tu. Bayra ı hainin elinden alıp asmaya çalı tı. Hainler silahlarını do rulttular. Mehmet Emin bir kur un yedi, kur unla beraber ehadet getirip bayra ı astı. Bir kur un daha yedi. Yedi i kur unla beraber yere dü tü . imdi yerdeydi ama al bayra ı gök yüzünde dalgalanıyordu.

Bir hafta olmu tu, hastanede ölüm kalım sava ı veriyordu. Kafasından yedi i hain kur un onu ya amından kopartmı tı. Nerede oldu unu ,neden burada oldu unu ,hatta kim oldu unu bile bilmiyordu, hatırlamıyordu. Zorla yerinden kalkıp cama yöneldi. Bu soka ı, bu evleri hatta vatanını bile bilmiyordu. Birden bocalayarak yere yı ıldı. Gözlerini hayata son kez yumdu. Artık ya amıyordu...

Merve KAYMAK

DURSUNBEY ANADOLU MAM HAT P L SES